

Spomienky na
Aljašku

Soňa Beerová

MUDr.Soňa Beerová 2021
Fotografie MUDr.Ladislav Beer
Jazyková úprava Mgr.Ľubica Kollárová

Mojim najdrahším

Obsah

Neplánovane v New Yorku.....	4
Na pobreží Tichého oceánu.....	10
Seward a Národný park Kenai Fjords.....	14
Predsa ideme ďalej.....	26
Talsetna a Mont Mc Kinley.....	29
Národný park Denali.....	37
Nenana, Fairbanks a Tok.....	47
Top of the World-najkrajšia cesta na svete.....	59
Inuvik a Eskimáci.....	70
Zlatokopecká história Dawson City.....	88
Whitehorse –vlajúca hriva bieleho koňa.....	107
Skagway a „Cesta 1898“.....	118
Potulky okolo Skagway.....	129
Atlin a Warm Bay.....	143
Kluane a Wrangell-Saint Elias.....	153
Na zemi a vo vzduchu.....	168
Valdez.....	184
Ropa a ryby.....	194
Zátoka Princa Williama.....	199
Z Valdezu do Anchorage.....	208
Anchorage.....	214

Leto 2000, neplánovane v New Yorku

Keď lietadlo, ktorým sme mali odletieť z Prahy do Kodane a odtiaľ do Seattlu, meškalo už tri hodiny, začali sme sa zaujímať, čo sa deje. Pracovníčka leteckej spoločnosti SAS, ktorej lietadlo patrí, nás niekoľko-krát ubezpečila, že po vyriešení malého technického problému bude všetko v poriadku. Nebolo. Po ďalších dvoch hodinách pani v červenom kostýme vyjadrila poľutovanie spoločnosti a oznámila, že lietadlo dnes nepoletí. Cestujúci do Kodane poletia zajtra.

Ohradili sme sa. Neletíme do Kodane, ale do Seattlu a ešte ďalej. S profesionálnym úsmevom nás usadila a požiadala, aby sme ešte chvíľu vyčkali. Pokúsi sa zariadiť náhradný let... Stalo sa. Letíme do Frankfurtu, odtiaľ do New Yorku a ďalej.

Po dlhom lete pristávame neskoro večer na letisku JFK v New Yorku. Obvyklá procedúra s imigračným pracovníkom prebehla rýchlo. Vyberieme si batožinu a hľadáme terminál, odkiaľ odlieta lietadlo do Seattlu. Rýchlo sa zorientujeme, opäť podáme batožinu označenú visačkami s cieľom našej cesty a uháňame ku kancelárii Kórejských aerolínii, ktorých lietadlo nás povezie krížom cez celú Ameriku do Seattlu a ďalej do Anchorage na Aljaške.

Usmievavý Kórejčan v snehobielej košeli a tmavomodrej kravate s emblémom aerolínii prezerá naše letenky, potom pasy. Zdá sa mi, že pomaličky, lebo do odletu lietadla už veľa času nezostáva.

Potom nám vysvetľuje, že spoločnosť nás na palubu nezoberie, lebo prepravuje len zahraničných cestujúcich a my sme už „domestic.“ Prešli sme imigračnou kontrolou, teda v USA sa máme prepravovať domácimi linkami. Máme dojem, že si nerozumieme. Naša angličtina nie je veľmi slávna. Pokúšame sa ho presvedčiť, aby nás vzal, ale bol neoblomný a lietadlo odletelo bez nás. Čo teraz? Našu bezradnosť spozoroval druhý Kórejčan, ktorý zrejme počul, ako sme sa dohovárali. Usmial sa, pristúpil bližšie a oslovil nás po rusky! Sláva, vysvetlíme, čo sa stalo. Koná rýchlo a rozhodne. O chvíľu sme u dvoch pracovníčok letiska, ktoré zaistia náš ďalší let. Žiaľ, bude to až zajtra neskoro popoludní, lebo osem voľných miest v lietadle do

Seattlu sa skôr nedá zohnať. Zatiaľ nás zavezú do hotela Holiday Inn, kde prespíme na náklady spoločnosti.

Vtom som si spomenula na batožinu. So sebou máme len kameru a dva malé plecniaky, v nich len najnutnejšie hygienické potreby, termosku a niekoľko kusov prádla. Naši spoločníci sú na tom ešte horšie. Majú so sebou len doklady, aparáty, šeky a pár keksov z lietadla. Pani, ktorá nám zaistovala nocľah nás ubezpečí, že batožina bude na nás čakať v Anchorage. Nedá sa nič robiť. Letiskový autobus nás zavezie do hotela vzdialeného asi 20 km. Ospalý recepčný si vymení niekoľko slov s vodičom. Nediví sa, rýchlo nás ubytuje, asi sú tu na takýchto návštevníkov zvyknutí. Našťastie je izba komfortná. V priestrannej kúpeľni uteráky, mydlo, šampón, zubná pasta, sušič na vlasy, ale aj rýchlovarič, káva, čaj, cukor a šálky sú k dispozícii. Keď sa osprchujeme, zapneme televízor a pokúšame sa vyrovnáť s časovým posunom.

„Dúfam, že nezaspíme,“ hovorím manželovi.

„Neboj sa, mám budík.“

„Čože? Ty si zbalil aj budík? A načo?“

„Vidíš, teraz sa nám zide.“

Z plecniaka vyberie maličký cestovný budík a nariadi ho na ôsmu hodinu tunajšieho času. Dohodli sme sa, že sa stretneme o pol deviatej a rozhodneme čo budeme robiť.

Ráno, po krátkom, nepokojnom spánku, sa zídeme na recepcii. Všetci sme za to, že neplánovaný pobyt v New Yorku využijeme. V hoteli dostaneme mapu mesta a objednáme si dva taxíky. Štyria do jedného, štyria do druhého. Za 90 dolárov nás zavezie starší sympatický čierny vodič na najjužnejší výbežok Manhattanu, do Battery parku a popoludní sem príde, aby nás zaviezol na letisko.

Čo možno vidieť z obrovského mesta za jeden deň? Aby sme čas rozumne využili, rozhodneme sa, že si peši prejdeme časť Broadway a Piatej avenue a potom sa uvidí...

Pouličný predavač zasýti náš hlad veľkým hamburgerom (kávu sme si uvarili v hoteli a čaj som dala do termosky) a potom sa vydáme na cestu. Battery park dostal meno podľa delostreleckých batérií, ktoré tu kedysi chránili starú holandskú pevnosť, postavenú na najjužnej-

šom cípe dnešného Manhattanu. Veľmi dobre vidieť ostrov Ellis Is-

Súsošie v Battery parku

land a budovu, v ktorej sídlil úrad pre prisťahovalcov. Tu bola od roku 1892 štyridsať rokov prvá zastávka každého prisťahovalca, ktorý prišiel do Ameriky. Spomeniem si na román Ellis Island, v ktorom sa opisuje práve toto miesto, dejisko mnohých ľudských drám. V malom parku je pomník veteránov občianskej vojny a súsošie, znázorňujúce záchranu námorníkov z potápajúcej sa lode. Odtiaľto je tiež pekný pohľad na ostrov Liberty so sochou slobody, najznámejším symbolom mesta. Obrovskú sochu venoval v r. 1886 Spojeným štátom francúzsky ľud.

Vyberieme sa pešo po Broadway. Z Battery parku to nie je ďaleko, ale Broadway sa tiahne donekonečna. Všade ruch a hluk. Ľudia najrozličnejšieho typu, farby pleti, oblečenia, mladíci na kolieskových korčuľach, prepletajúci sa medzi náhliacim sa davom, na chodníku posedávajúci povalači, staré dámy so psíkmi, obchody, reštaurácie, autá...

Na chvíľu nájdeme úľavu od horúčavy a hurhaja na ulici v tieni vysokých stromov, v záhrade cintorína, okolo starého kostola Trinity Church, postaveného v r.1846. Oproti kostolu sa otvára výhľad do ulice Wall Street, známej najmä vo svete peňazí. Broadway sa tiah-

ne 15 kilometrov severným smerom okolo trojuholníkového parku City Hall Park, kde je mestská radnica z roku 1811. Po oboch stranách Broadway sa rozkladajú etnické štvrte. Známa štvrť Chinatown, kde žije asi 150 000 Číňanov, štvrť, kde sa sústreďujú Židia, alebo štvrť Little Italy, kde žijú najmä Taliani. Univerzitná štvrť okolo Washington Square je centrom študentského života a sídli tu New York University.

New York

Okolo Madison Square odbočíme z Broadway na Piatu Avenue. Známa ulica je deliacou čiarou medzi východnou a západnou časťou Manhattanu. Ruch je tu rovnaký, ulica však pôsobí na mňa dojmom čistoty a usporiadanosti. V maličknej reštaurácii na rýchle občerstvenie nájdeme možnosť umyť sa a upraviť na čistunkej toalete. Už som to po toľkom putovaní potrebovala. V ceste pokračujeme tak, že sa uberáme za viditeľným strieborným ihlanom Empire State Building. Slávna budova, kedysi najvyšší mrakodrap New Yorku, vyzera presne tak, ako ju poznám z filmov. Prechádzame okolo luxusných obchodných domov, ktoré nesú zvučné mená, známe vo

svete módy: Lord a Taylor, Saks, Cartier. Zaujmu nás kamenné levy pred vchodom do newyorskej Public Library - verejnej knihovne.

Pred Rockefeller Center

Potom sa ešte zastavíme na námestí pred Rockefeller Center. Námestie s kvetmi a fontánami, so zlatou sochou Prometea je plné mladých ľudí. Skupiny turistov posedávajú na kamenných obrubníkoch, počuť rôzne jazyky. Väčšina fotoaparátov a kamier je namierená na obrovské, z tisícov pestrých kvetov vytvorené šteniatko, umiestnené pred vysokou, dohora sa zužujúcou budovou. Je príjemné tu sedieť a pozorovať život veľkomesta. My však nemáme veľa času. Prerušíme krátky odpočinok pri fontánach a vydáme sa v páliacom slnku naspäť na Broadway, aby sme si ešte prezreli blízko ležiace World Trade Center (svetové obchodné centrum). Pekná architektúra, obrovské moderné mrakodrapy, námestia poskytujúce príjemný oddych, kľud a veľa priestoru. Stoja tu známe, dva navlas rovnaké, vysokým hranolom podobné mrakodrapy. Na jednom z nich je na najvyššom poschodí vyhlídková plošina. Postojíme niekoľko minút v rade na lístky, potom v rade na rýchlovýťah a potom sme už hore, vonku na plošine.

V hĺbke pod nami sa rozprestiera mesto zahalené šedastým oparom, v diaľke vidím sochu slobody, ktorá odtiaľto pripomína detskú

World Trade Center (rok 2000)

WTC, dvojičky (rok 2000)

hračku a okolo Atlantický oceán. Filmujeme a fotografujeme, pre-

Pohľad z Dvojičiek

chádzame dookola a New York máme ako na dlani. Potom ešte stojíme spolu s mnohými návštevníkmi pred vstupom do rýchlovýťahu, našťastie to netrvá dlho. Teraz už skoro behom nazad do Battery parku, kde na nás čaká taxík. Cesta na letisko v popoludňajšej dopravnej špičke trvá skoro dve hodiny. Aj keď šoféra celkom nerozumieme, upozorňuje nás na zaujímavosti okolo, obchádza vedľajšími ulicami dopravnú zápchu a nakoniec nás v pravý čas dopraví na letisko. Rozlúči sa s nami širokým úsmevom, zaželá šťastnú cestu a my sa rozbehneme do obrovskej haly pohľadať terminál, z ktorého odlieta lietadlo do Seattlu.

Na pobrežie Tichého oceánu

Neskoro popoludní sa menší Boeing odlepí od štartovacej dráhy a naberie kurz naprieč Amerikou, na západné pobrežie k Tichému oceánu. Pokiaľ je ešte svetlo, cez okienko zvedavo pozorujem zem

pod sebou. Ešte pred zotmením prelietame nad obrovským Michiganským jazerom a vidím i časť veľkej rieky Mississippi.

Po zotmení sa objavia v hĺbke pod nami maličké svetielka. Zem mi pripomína rozprestretý tmavomodrý zamatový plášť, posiaty miliónmi blikajúcich žltobielych hviezdíčiek. To svietia obrovské mestá i malé dediny. Asi po troch hodinách letu svetielok ubudne a na nočnom plášti pokrývajúcom zem sa objavia veľké biele flaky. Vysoké vrcholy mohutného horstva sú pokryté snehom. Lietadlo prelieta nad Skalistými horami a Kaskádovým pohorím a krátko potom pristávame v Seattle.

V priebehu hodiny prestúpime do ešte menšieho lietadla a letíme na sever. Za okienkom sa pod lietadlom vlní Tichý oceán, ale o chvíľu sa ponoríme do mrakov a už nevidno nič. Spať sa mi nechce, aj hudba v slúchadlách ma už zunovala, nenápadne si prezerám cestujúcich na okolitých sedadlách. Keď prejdem uličkou, všimnem si, že niektorí cestujúci majú rovné, dlhšie, čierne vlasy, široké líčne kosti a tmavšiu pleť. Indiáni alebo potomkovia Indiánov a aj Eskimáci. Asi sa vracajú domov na sever...

Okolo polnoci tunajšieho času (Pacifik Time – o 9 hodín viac ako náš SEČ), lietadlo klesá pod mraky, vidíme vodu a spústu drobných ostrovčekov, rozoklané pobrežie a o niekoľko minút pristávame na medzinárodnom letisku v Anchorage na Aljaške. Odtiaľto sa vydáme na cestu po Aljaške a severozápade Kanady.

Zatiaľ však stojíme v letiskovej hale, obzeráme sa okolo a snažíme sa zistiť niečo o našom sprievodcovi, ktorý nás tu má čakať. Prileteli sme s viac ako tridsaťšesťhodinovým meškaním. Letisko je veľké, budovy rozľahlé, niekoľko poschodové, hľadáme asi pol hodinu, kým na pulte kanadských aerolínii objavíme papier s nápisom: „Účastníci zájazdu Aljaška-Yukon nech počkajú tu. Vrátim sa asi o 30 minút, Dalibor.“ Sláva, s úľavou si unavení sadáme do kresiel v temer prázdnej hale a čakáme.

Tu asi treba povedať niečo o našej malej skupine. Je nás osem. Najstarší, pán Karol, Jiří s dcérou Dankou, Milka so synom Petrom a Vašek, všetci Česi. Skupinku dopĺňame my dvaja, Laci a Soňa, Slováci. Povoláním sme veľmi rozmanitá spoločnosť, ale už vieme, že nás spája záľuba v cestovaní a snaha poznávať svet. Jiří a my dvaja sme

pred tromi rokmi spolu cestovali po Číne, teraz nás znova náhoda zviedla dohromady. Cestovná kancelária nám zabezpečila letenky, dopravu prenajatým autom po zvolenej trase, ubytovanie v kempoch. Cestou nás bude sprevádzať vodič aj sprievodca v jednej osobe, Dalibor. Asi o dvadsať minút sa objaví vysoký, chudý, usmievavý, mladý muž a obzerá sa po hale. To bude určite ten náš. Je to on!

„Preboha ľudia, kde ste boli?“ pýta sa, „čakám tu už deň a pol noci!“ Jeden cez druhého sa snažíme vysvetliť, čo sa stalo, ale Dalibor nás preruší.

„Neskôr si to povieme, teraz treba rýchlo vyzdvihnúť batohy a ideme do kempu ešte trochu si pospať.“

Prebehneme teda k výdaju batožiny a čakáme. Na pásoch ešte obieha dookola niekoľko kufrov, tie si postupne rozoberú oneskorenci a potom sa prázdny pás zastaví. Podobne druhý aj tretí. Naša batožina tu nie je. Snáď sme pri nesprávnom „bagage claime“, ale aj ostatné pásy v druhých halách stoja prázdne. Podľa letových plánov najbližšie lietadlo zo Seattlu priletí až zajtra dopoludnia.

Dalibor zájde do kancelárie a tam mu pracovníčka potvrdí, že všetky lietadlá, ktoré dnes prileteli, sú už vyložené. V úschovni zostalo len niekoľko batožín, ktoré si ešte nik nevybral. Ukáže nám ich - nie sú to naše. Čo teraz? Je neskoro v noci, po batožine môžeme pátrať až ráno. Nemôžeme ísť ani do kempu, kde sú stany, lebo spacie vaky sú v batožine, vonku poprcha a je okolo 10 °C.

Nasadneme teda do bieleho VAN-u, ktorý bude nasledujúce týždne naším druhým domovom a vydáme sa do daždivej noci hľadať nocľah blízko letiska. Dalibor zazvoní asi v troch moteloch, ale všetky sú plné. Nakoniec predsa len nájdeme v malom zastrčenom moteli dve voľné izby. Rýchlo sa doplnia ešte o dve posteľe a máme strechu nad hlavou. V kúpeľni miniatúrnych rozmerov je sprcha a teplá voda. Hladní nie sme, lebo v lietadlách nás celou cestou krmili. Keď zhasínam svetlo, je okolo tretej nad ránom.

K nocľahu patrí ráno dobrý silný čaj a veľikánsky sladký ovocný koláč s medom. Netrpezlivo sadáme do auta a plní nádeje, že naše cestovné trampoty už skončia, uháňame na letisko. Hoci lietadlo zo Seattlu už pristalo, batožina tu nie je. Začína sa pátranie po letiskách

pomocou počítačov. Batožina nie je ani v Seattli, ale ani na letisku JFK v New Yorku. Pravdepodobne ju naložili do lietadla kórejských aerolínii, ktoré letelo cez Seattle do Anchorage a v New Yorku nás nezobralo na palubu. Pracovníčky reklamačného strediska nás uisťujú, že batožina sa určite nájde, ale nevedia povedať kedy. Je to zlé... Vlastne už tretí deň naši spoločníci nemajú nič na prezlečenie, či hygienické potreby a my dvaja sme na tom len o niečo lepšie. V plecniaku máme rezervné prádlo, tričko, toaletné potreby a oba spacie vaky. Čo bude ak sa batožina stratí alebo nájde až o niekoľko dní?

Na cestu na sever nemôžeme ani pomyslieť bez riadneho oblečenia, obutia a ostatných potrieb. Po dôkladnej úvahe sa rozhodneme zmeniť naše plány. Aby sme nestrácali čas, pokiaľ sa naša batožina nájde (stále v to pevne veríme), prezrieme si Národný park Kenai Fjords na Kenaiskom polostrove.

Cookov záliv pri odlive

Opustíme Anchorage a cestujeme okolo Cookovho zálivu, ktorý sa hlboko zarezáva do pevniny. Je práve odliv a pozorujeme, ako rýchlo ustupuje voda, obnažujúc obrovské plochy bahnitého dna. Je tu

údajne najväčší odliv na svete. Rozdiel medzi prílivom a odlivom je viac ako 14 metrov a prichádza dvakrát denne. Rybári na pobreží tento jav dokonale poznajú, ale pre cudzích sú tu výstražné tabule, ktorých text: „Warning. Dangerous watters and mud flats,“ upozorňuje na možnosť ohrozenia života pri rýchlo stúpajúcom prílive.

Cesta do Sewardu

Cesta ide istý čas súbežne so železnicou na pobreží zálivu a potom odbočí do hôr tiahnucich sa cez celý Kenaiský polostrov. Priesmykom v nevysokých horách prejdeme na druhú stranu polostrova a klesáme k malebnému mestu na pobreží jedného z fjordov Aljašského zálivu, k prístavu Seward. Rýchlo nájdeme ubytovanie na okraji mestečka, blízko prístavu a vyberieme sa na prechádzku.

Seward a Národný park Kenai Fjords

Mesto dostalo meno po americkom senátorovi Wiliamovi Sewardovi, ktorý sa veľkou mierou pričínal o to, že Američania v r.1867 kúpili Aljašku od cárskeho Ruska za 7,2 milióna dolárov. Nebola to pre senátora Sewarda šťastná udalosť. Jeho odporcovia v kongrese ho

za túto kúpu hanili, obviňovali, že premrhal štátne peniaze na kus neúrodnej, studenej, nehostinnej zeme. Do konca života sa nedoč-

Seward

kal uznania. Čo sa z tohoto kusa nehostinnej, studenej zeme - mimochodom najväčšieho štátu USA - stalo za 150 rokov sa, samozrejme, nikdy nedozvedel.

Po nebi sa preháňajú mraky, občas drobno mrholí, občas presvitá slniečko. Nad morom sa prevaľuje vlhká hmla. Všade cítiť slanú, rybami presýtenú vôňu mora. V prístave kotví veľa lodí. Sú to prevažne rybárske lode, rôzne veľké, ale aj športové plachetnice, jachty a ďalej na mori aj veľké výletné lode pre turistov. Tieto patria rôznym spoločnostiam, ktorých nápadné reklamy okolo celého prístavu ponúkajú výlety na more, spojené s pozorovaním morských zvierat a ľadovcov. Výlet trvajúci 3-6 hodín, i celý deň, s jedlom či bez neho, za rôznu cenu, po rôznych trasách. Každý si môže vybrať.

Drevené pomaľované domce so zeleným trávnikom okolo, so záhradkou s kvetinami, bez plotov, sú rozložené okolo hlavnej cesty. Kolmo na ňu, ústia menšie uličky s rovnakými domcami a všetky končia na brehu mora. Na druhej strane ulice, kúsok od ružového domca, kde sme sa ubytovali a o ktorý sa delíme s dvomi mladými Američanmi, Švédmi a dvomi Holanďankami, zbadám malý kosto-

lík. Má nevysokú, bielo pomalovanú zvonicu. Hľadám vchod, lebo si ho chcem prezrieť. Na moje prekvapenie, keď otvorím dvere a vojdem do väčšej miestnosti, vpravo od dverí zbadám drevený pult, pri ňom niekoľko vysokých stoličiek. V miestnosti zopár stolov, pri ktorých sedia chlapi a popíjajú pivo.

Zháčim sa, ale nikto si ma nevšima, naopak ja si všimnem, že na stenách visia obrazy, väčšinou akvarely, ale aj oleje, zobrazujúce more, vtáky a prístav. Okrem obrazov tu visia aj kožušiny, lovecké trofeje, staré fajky a rybárske siete. Príjemné prostredie na posedenie. Keď si miestnosť prezriem (nikto sa ma nespýta či niečo nechcem), vyjdem von a zbadám nad dverami nápis, ktorý som pred tým prehliadla: „Art Galery“. Vo výklenku pri dverách stojí drevený medveď a v labe drží pohár piva. V bielej vežičke domca visí malý zvon...

Spracovanie úlovku

Porozprávam svoj zážitok mužovi a obaja sa na tom schuti zasmejeme. Potom ešte zbehneme k moru. Pofukuje studený vlhký vietor. Pozorujeme, ako pristávajú loďky a rybári vykladajú svoj úlovok na breh. Pristavím sa pri statnej vysokej žene, opásanej gumovou zásterou, stojacej na akomsi mostíku, či móle, vybiehajúcim do mora.

V jednej ruke drží veľký ostrý nôž a druhou zručne vyloví z debny, ktorú práve vyložili rybári, krásnu veľkú rybu. Iste má 60-70 cm. Žena položí rybu na drevenú dosku pred seba, jediným seknutím za hlavu ju usmrtí, chytí za žiabre a ďalšími dvomi šikovnými rezmi oddelí plát mäsa od hlavy až po chvost z oboch strán ryby. Hlavu s chrbticou a chvostom hodí do loďky na vode, kde už čakajú veľké štekajúce čajky. Ide jej to bleskovo, ryba za rybou, pohyby sú rýchle a presné. Čerstvé kusy červeného lososieho mäsa putujú do blízkej reštaurácie i do tašiek okoloidúcich kupcov. Keď ju poprosím, či ju môžem nafilmovať, iba sa usmeje, pokýva hlavou, ale prácu nepreruší. Napriek slabému, ale vytrvalému mrholeniu sa potulujeme po prístave, nazeráme do malých obchodíkov s rybárskymi potrebami či suvenírmí a dúfame, že zajtra bude pekne. Chceme sa plaviť na lodi po zálive.

Večer sa všetci stretne v ružovom domci a pripravíme si v malej kuchyni jedlo. Našťastie sme už v Anchorage vymenili časť šekov za hotovosť a nakúpili nejaké zásoby. Objaví sa aj Dalibor, ktorý bol na pošte telefonicky pátrať po našej batožine. Zatiaľ nič nového, batožina nie je. Napriek problémom s batožinou sa nedáme znechutiť a spravíme si v kuchynke domca malý zoznamovací večierok. Všetci povieme niekoľko slov o sebe a o svojich cestovateľských zážitkoch. Keď večer skončí, mám pocit, že sa poznáme už dávno.

Ráno sa zobudíme do žiarivo jasného dňa. Pofukuje čerstvý vetrík, ale nad morom ani obláčik, po včerajšom daždi a hmle ani stopa. V prístave už čaká pekná biela loď „Fjordland.“ Na palubu zoberie asi 100 pasažierov. Berieme ďalekohľad, aparát, kameru a hľadáme najlepšie miesto pri zábradlí na prove lode.

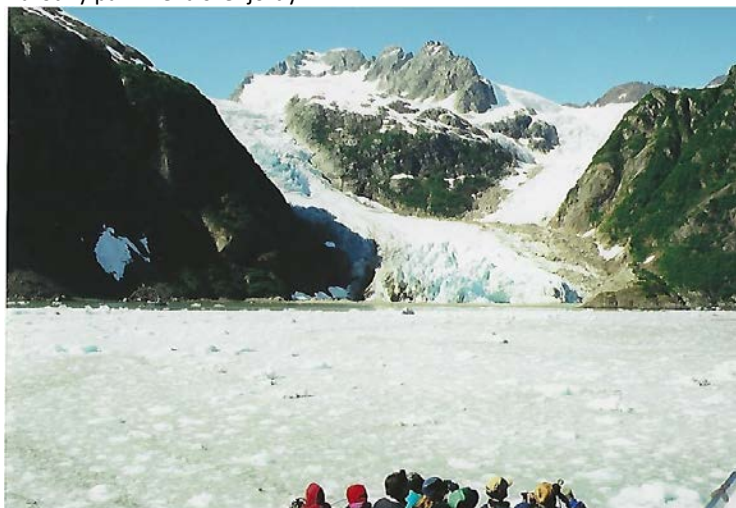
O niekoľko minút, loď vycúva z prístavu a o chvíľu už za sebou zanecháva bielu brázdú v modrých vodách Aljašského zálivu. Mierime niekoľko kilometrov von z fjordu a potom budeme plávať pozdĺž pobrežia k ľadovcom a okolo ostrovov, kde žijú zvieratá. Spočiatku pomerne úzky fjord, so strmými zalesnenými svahmi sa postupne rozširuje. Plávame okolo niekoľkých malých skalnatých ostrovčekov, stretávame rybárske člny aj väčšie lode. Mieria na voľné more loviť ryby.

Asi po hodine plavby zbadáme v diaľke vysoké zasnežené vrchy

a potom sa objaví iskrivo biely jazyk ľadovca, spadajúci do mora.
Podľa mapy, ktorú sme dostali pri vstupe na loď, je to Bear Glacier -

Národný park Kenaiské fjordy

Bear Glacier

Medvedí ľadovec. Nepriblížime sa k nemu, lebo naším cieľom je väčší prílivový ľadovec za polostrovom Aialik, Holgate Glacier. Vo vode sa začínajú objavovať kusy ľadu. Je ich čoraz viac a aj vzduch je stále chladnejší. Vyťahujem šatku, rukavice a teším sa, že som so sebou na loď zobrala aj teplú bundu, hoci v horúčave v New Yorku, keď som ju musela nosiť v plecniaku, by som ju bola najradšej niekde zahodila.

Naším kamarátom, ktorí majú len ľahké tričká a plátené bundy je čoskoro zima, ktorá ich prinúti opustiť palubu a skryť sa v teple spoločenskej miestnosti. Ľadu je čoraz viac, krásna modrá farba vody sa mení na šedú a o chvíľu loď pláva vo vode posiatej väčšími či menšími kusmi ľadu. Počujem, ako narážajú na kovový trup pod vodou. More je pokojné a loď sa blíži k pobrežiu. Aj bez ďalekohľadu vidím mohutný ľadovec, stekajúci z vrchov na pobreží do mora.

Holgate Glacier

Národný park Kenaické fjordy má veľmi členité pobrežie s hlbokými úzkymi fjordami siahajúcimi ďaleko do vrchov. Polostrov pokrýva masívna ľadovcová pokrývka, Harding Ice Field. Je v nej asi 30 aktívnych ľadovcov, vyplňajúcich údolia medzi vysokými štítmí. Mnohé